

Debuturi și invitați la Operă. Spicuri (III)

(Costin Popa – 21 decembrie 2021)

Scriam mai demult, și nu fără să reiau ciclic subiectul, despre necesitatea revigorării Studioului Experimental pentru Artele Spectacolului Muzical Ludovic Spiess, diviziune a Operei Naționale București, care reprezintă o entitate similară altelor asemenea, asociate tuturor teatrelor lirice importante ale lumii. Se pare că sfârșitul de an a adus ceva semne bune, în special într-una dintre direcțiile obligatorii ale unui asemenea studio, selectarea și lansarea de tinere talente, aflate încă pe băncile învățaturii. Un parteneriat cu Universitatea Națională de Muzică, fiind vorba de studenți ai Facultății de Interpretare Muzicală, Departamentul Canto și Artele Spectacolului Muzical.

În acest decembrie, sub genericul „Studenții de azi, artiștii de mâine”, două după-amieze de duminică au programat în Foaierul Galben recitaluri la ora 13. Așadar, în timpul dejunului. Logica îmi scapă.

Am fost la al doilea, în care au cântat studenți din anul al IV-lea la clasele profesorilor Ștefan Ignat (soprana Aida Pascu) și Iulia Isaev (mezzosoprana Adelina Cociobanu, baritonul Andrei Cocîrlea), în acompaniamentul Ioanei Maxim.

S-a derulat un program prudent selectat, care a arătat buna pregătire profesională dobândită la instruirea universitară, siguranța în cânt, *approach*-urile de stil. Înzestrările vocale native, consolidate la clasele de canto, au reieșit cu prisosință în arii din „Vecerniile siciliene”, „Poliuto”, „Herodiada” (Aida Pascu), „Gioconda”, „Carmen”, „Samson și Dalila” (Adelina Cociobanu), „Nunta lui Figaro”, „Don Giovanni”, „Favorita” (Andrei Cocîrlea), dar și în duete din „Don Giovanni” (Adelina Cociobanu și Andrei Cocîrlea), „Povestirile lui Hoffmann” (Aida Pascu și Adelina Cociobanu), „Boema” (Aida Pascu și Andrei Cocîrlea).

Pregătirea muzicală pentru recital a fost făcută de dirijorul Vlad Conta de la ONB. Fără discuție, glasuri calitative, interesante și de mare perspectivă, cu condiția ca studiul să nu fie abandonat niciodată, nici în momentele în care vârsta începe să acționeze nemilos. Risc chiar o butadă cu bătaie largă și lungă, venită din jocul cuvintelor, „Artiștii de azi, studenții de mâine”. De luat aminte.

Dezvoltarea studioului trebuie să continue cu recitaluri similare, cu spectacole în concert derulate în foaiere sau chiar pe scena mare, alături de multe altele, care sunt convins că există în preocupările manageriale, așa cum stipulează documentele guvernamentale inițiale din 2006, completate și modificate în 2013. Așteptăm. În plus, minunat ar fi dacă Studioul Experimental pentru Artele Spectacolului Muzical Ludovic Spiess ar căpăta recunoaștere europeană și ar deveni membru al ENOA (European Network of Opera Academies), o asociație gestionată de Festivalul de la Aix-en-Provence și finanțată din fonduri europene. Ar deschide multe ocazii favorabile pentru dezvoltare sustenabilă.

„Traviata” cu trei oaspeți

Mai întâi era programată în două spectacole cu opera verdiană soprana arădeană Adela Zaharia, câștigătoare în 2017 a marelui concurs Operalia - Plácido Domingo și prezentă pe multe scene

importante europene. Urma să fie un debut în teatrul liric bucureștean. Din motive neexplicate publicului a fost înlocuită în ambele seri. Pentru prima, cu bucureșteana Cristina Păsăroiu, neuitată Marietta în concertul cu opera „Die tote Stadt” de Korngold la recenta ediție a marelui Festival George Enescu.

În rolul Alfredo, compania titulară a fost asigurată de tenorul bistrițean Ștefan Pop, un prieten al Operei din Capitală, pe a cărei scenă a cântat des, în paralel cu multele sale prezențe internaționale.

A dirijat italianul David Crescenzi, a cărui carieră are o foarte solidă bază în România.

Ștefan Pop, Cristina Păsăroiu

Cristina Păsăroiu posedă experiență de cânt în străinătate și faptul se vede. Pătrunsă până în adâncurile ființei de trăirile personajului, are o fără de fmsură degajare pe platou, o siguranță a jocului de scenă prin care conturează o Violetta de viziune proprie, agitată, chiar nevrotică, ultra-mobilă, cuceritoare. Poate doar actul final nu a lăsat impresia unei muribunde, în rest artista a convins și a atras publicul, chiar după primele momente ale intrării în rol, în care volumul vocal a avut de luptat cu orchestra, deloc conciliantă. Odată cu valsarea lui Alfredo „Un dì felice eterea” din duet, echilibrul fosă-scenă s-a normalizat și a rămas așa.

Registrul central al sopranei, „plin”, bogat colorat este cel care îi oferă cele mai mari oportunități pentru expresiile spinte abundente după actul întâi și către care se îndreaptă momentul actual al carierei sopranei. Marea arie i-a prilejuit fraze inspirate, sensibile, deși uneori fragmentate de respirații în celebrul Allegro brillante „Sempre libera”, încheiat totuși cu un spectaculos Mi bemol acut, pildă a începuturilor Cristinei Păsăroiu în teatrele lirice. O remarcă nu lipsită de importanță sunt nuanțele pe care le-a înfățișat în cânt, pornind de la duioase sonorități în pianissimo („Ditte alla giovine”, „Alfredo, Alfredo, di questo core”, „Addio del passato” sunt doar spicuri).

Următoarea întâlnire cu Cristina Păsăroiu va fi în 3 februarie, când distribuția bucureșteană de „Don Carlos” va avea toți principalii invitați dintre tinerii români care activează sistematic în străinătate. Un rar regal de nivel internațional.

Ștefan Pop

Studiul și prezențele în teatrele din Peninsula i-au adus lui Ștefan Pop o clară *italianità* în construcția frazelor romantice. Accentele sunt plasate la locurile potrivite, glasul rezonează puternic, exprimările sunt variate, intențiile vocale abundă. Ceva din lirismul lui Alfredo (primul act în special) s-a pierdut în timp, pentru că aplombul și pasiunea adresării spinte domină. Mă gândesc la intervențiile de la balul Florei sau, până atunci, la aria „De' miei bollenti spiriti” și la cabaletta abordată eroic „O mio rimorso!”, finalizată cu un Do natural acut, pe care cred că toată lumea l-ar fi dorit mai calitativ, deși tenorul l-a pregătit cu atenție, renunțând la zicerile anterioare „laverò, laverò”. În ultimul act, după un început firav al duetului „Parigi, o cara”, Ștefan Pop a dăruit tente *piangendo*, încheiate expansiv dar *doloroso*.

Lărgindu-și repertoriul în direcție spintă, tenorul va debuta în februarie la Opera Regală Covent Garden din Londra în „Tosca”, alături de Angela Gheorghiu.

Cristina Păsăroiu, Adrian Mărcan

Baritonul Adrian Mărcan se află într-o formă vocală optimă. În rolul Germont-tatăl a abordat marele duet cu Violetta dintr-o postură de părinte îndurerat, concretizat printr-un cânt moale și interiorizat. „Pura siccome un angelo...”, *dolcissimo cantabile*, cum notează Verdi. Rigiditatea personajului a ieșit în evidență îndeosebi în aria „Di Provenza il mar”, în care strofa a doua „A il tuo vecchio genitor” ar fi trebuit să diferențieze expresia.

În roluri episodice au cântat Andrei Lazăr (Gastone), Sorana Negrea (Flora), Zsuzsana Cerveni (Annina), Vasile Chișiu (Baronul), Daniel Filipescu (Marchizul), Filip Panait (Doctorul), Constantin Negru (Giuseppe), Adrian Ionescu (Comisionarul și Servitorul).

David Crescenzi

La pupitru, David Crescenzi a redat tensiunea specifică dramaturgiei, a ales tempi tradiționali în pretențiosul concertato final din scena balului Florei și și-a demonstrat personalitatea prin unele licențe – ralentando-uri, în special – mai puțin obișnuite.

După ușoare neglijențe în *stretta* corală din primul act, ansamblul pregătit de Daniel Jinga a cântat bine și omogen.